

A Rigoletto sajnos nem a legjobb előadásban ment képernyőre, de a Puccini triptichonból felvett Gianni Schicchi és Köpeny – Sándor János és Békés András újrendezésében – már igen színvonalas produkció volt.

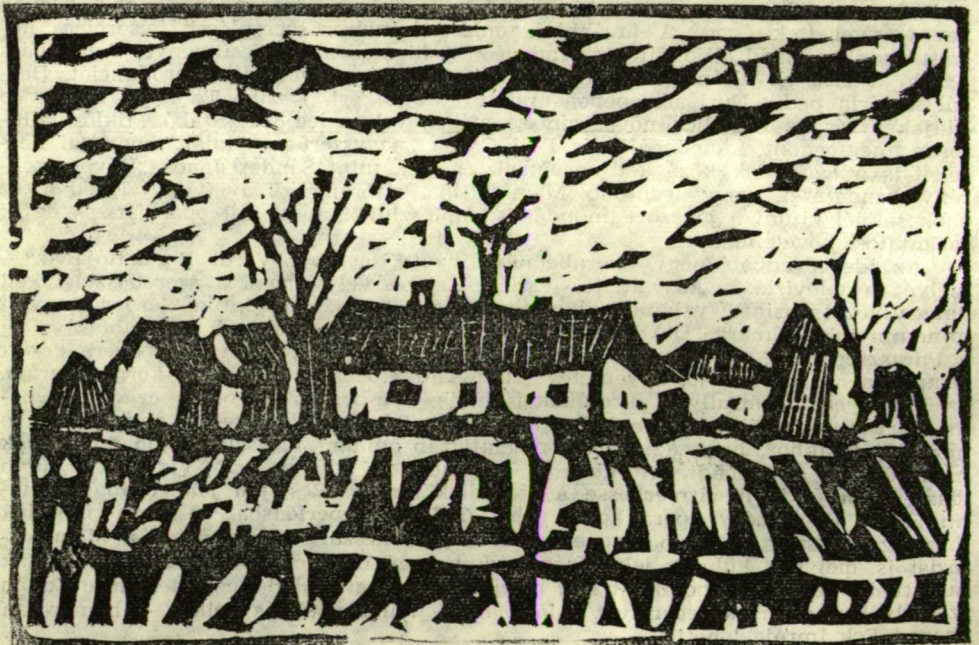
Külön fejezetet érdemelne a vidéki előadások, de e helyen csak két premissza jelzésére szorítkozhatunk. Az egyik arról tanúskodik: együttesünket jelentős érdeklődés mellett, szívesen fogadják mindenütt, az opera tájbavitele tehát mindenképpen indokolt. Másrészt viszont tény az is, hogy kevés színpad tudja még az elemi játéklehetőségeket is biztosítani számukra; az eddig bejárt helyek közül csak Kecskemét, Székesfehérvár és Békéscsaba. A vidéken színre vitt operának ugyanis meglehetősen nonszensz formája például a kiskunfélegyházi eset, amikor is a Nabucco színpadképéből csupán a trón fért el a pódiumon! Ide kapcsolódik egyébként – most már nem csak a tájelőadások, hanem az itthoni szerepléseket illetően is – a diszletezés problémája. Bizony sok opera hangzik el avult színpadkellékek között, kevés a felújítás. Köztudomású, ennek egyik legnyomósabb oka, hogy májustól augusztusig a szabadtérre vonul ki a műszak, s így a felfrissítési lehetőségek legtermékenyebb ideje vész el. Ezt tudomásul véve azért mégis jó lenne a kérdést valahogy megoldani.

Legutoljára hagytuk a vendégművészeket, bár a Szegedi Nemzeti Színház működésének egyik legjelentősebb pozitívuma volt az idén, hogy néhány olyan művészt hívott falai közé, mint Carelli Gábor, Vladan Cvejić, Alexandru Taban, Livia Liseanu és a többiek. Ennél is fontosabbak azonban a Temesvárral, Kolozsvárral, Szabadkával, Újvidékkel és Pozsonnyal, részben már megkötött, részben pedig csak ezután kötendő kölcsönös megállapodások, melyek a jövőre is garantálják a szegedi operaelőadások állandó frissítését, színvonalának további emelését.

E néhány gondolat leírása természetesen nem vállalkozhatott a szegedi opera ez évi teljesítményének értékelésére, és nem is pótolhatja azt. Nem pótolhatja annál is inkább, mert sok mindentről nem eshetett itt szó. Kimaradtak például a felújításban játszott művek, több szólista – a külföldön járt és hazai versenyeken részt vett művészek teljesítményének említése, a zenekar túljátszásával kapcsolatos problémák, bővítési igények, s egy egész sor szakmai, rendezői, scenikai és technikai rész –, melyeknek számbavétele meghaladná a terjedelmi lehetőségeket.

Ezúttal csak az általam legfontosabbnak érzett kérdésekre igyekeztem reflektálni, s bizonyítani: a szegedi opera fejlődésében jelentős előrelépés történt az 1965–66-os évadban, s ez a szezonja feltétlenül pozitíven értékelendő.

NIKOLÉNYI ISTVÁN

Dénes János: Tanya